

Казки про тварин

Як вовк та заєць покумалися

Як вовк та заєць покумалися То раз вовк ся з зайцем покумав. Приятелі були. Але якось ся так трафило, що вовк пару день не міг нічого вполювати, голоден такий, що аж зубами дзвонить. Прибіг він до кума, ніби то до зайця, та й каже:

— Ну, куме, що було межи нами, то було, але тепер прощайся з світом, бо я тя мушу з'їсти. А заєць каже:

— Ей, куме, та ти видиш, який я малий! Чим ти ся на мні наїш? Ліпше ходи зо мнов, я тобі покажу; на толоці кобила пасеться, то ти її дістань, то будеш мав що їсти.

Вовк каже:

— Добре, веди.

Прийшли вни на толоку, видять, пасеться кобила, а обротянка ся за нев по землі волочить. — Ото добре! — каже заєць.— Слухай, куме, я тобі поможу тоту кобилу ззімати. Я піду наперед, хоплю за об-ротянку, а ти тогди надбіжи, я ти обротянку засилю на шию, то вже нам кобила не втече. Якби хотіла втікати, то ти її лиш добре потягни соб, то вна піде за тобов аж у ліс, а там її вже си спокійно заріжеш.

— Добре,— каже вовк.

Пішов заєць. Кобила ся його не боїть. Взяв за обротянку за кінець, зав'язав кульку, моргнув на вовка, той прискочив із-за корча, заєць 'му заверг сильку на шию, а сам в ноги. Ей, як кобила звітрила вовка, як запищить не своїм голосом, як ся оберне задом до вовка, як не зачне хвицькати! А вовк як увидів задні копита, як дістав пару разів по зубах, то вже 'му й кобила не мила, вже би ся всього відрік, ба, коли-бо дідча обротянка на шиї зав'язана. А кобила як січе ногами, так січе, так, що вовк уже й о світі не тямить. А заєць стоїть за корчем, дивиться на тоту роботу та й кричить вовкові:

— Та-бо соб, куме, соб бери! Чому так не робиш, як я ти казав?

Як кобила вчула той крик, гадала, що то другий вовк, як ся не пустить втікати, а вовк на обротянці за нев ся тягне. Що він ся де гепне о камінь або о пеньок, то вна гадає, що він хоче на ню скакати, та й ще дужче біжить. Так з вовком аж у село забігла, просто до стайні. Господар ся дивить: що за неволя? Ци кобила теля вродила, ци що? Приходить ближче, а то вовк за шию на обротянці зав'язаний; не знати вже, ци був небіжчик, ци аж там 'му кінця доїхали. Досить, що відтогди вже вовки ніколи зайця в куми не просять.